

دوای تۆ له دەرگای مردنمدا

تیشکیک

بی پرسی خۆر

لهسەر دیوارهکانی شار دهنوسیتتهوه

گولیک لهباخهکانی زهههندا

دهمخوینیتتهوه،

تیشکهکان باسی سووتان دهکهن و

کهچی نازانم

من!

دلنهوایی کام پیشکو بدهمهوه

دلّم هینم هینم دهنوسیتت و

بهدیار خۆمهوه ههلهوههریم،

گهلاهی چاوهکانم به ئاگایه

که نهسیمی بهختهوهری ههلههکات.

سهیره هیچمان بی یهکتر نازین

نه خۆری سۆزی ئهو

بی هۆگر بوونی من ئاوا دهبی و

نهئارام دهگرئ شهپۆلی ههزی من

بو تیشکی نیگای ئهو

دهیبینم و نایبینم.

باران نییه

گولهکان ببوژینیتتهوه،

بهلام کهباران دهبارئ

شادی لەدلما دەروئ و

دلە خورپەیی سەر شیتان

دام دەگرئ،

با نییە،

بەلام کەدەنگی دیت

چی مۆسیقا هەیه بۆی دەچەمێنەوه.

لەناو خۆما هەمیشە

گویم لەدەنگیکە

بەچەشنی شەپۆلی دەریا

ئارامی بەرۆح دەبەخشئ

هێزیک لەخۆما شک دەبەم

بئ بینایی

پەیکەرێک بۆ ژیان دادەتاشئ

دەستێک لەرووحا شک دەبەم

کەدەیهێنئ بەسەر سەرما

گشت خەمەکان لەبیر دەکەم

هۆ باوکە گیان

لەلای من بەو هەرگیز مەرۆ

ئاخر خودایە

ئەودەنگە تۆی

ئەو هیزە تۆی

ئەو دەستەش هەر تۆی

وەرە و هیمن

وەک بالەندە

به تهنيا بۆ من روشنى

به لام دواتر نهوم زانى

که ده رگای مالهوه دا دهخه ی

درهختهکان

جۆلانه و باخ و

گولهکان

بانگت دهکهن

توخوا مهرۆ بمینهوه

بیتۆ، تهنيايين!

میهره بانیت

به سهر نیمه بتوینهوه

به لام گلهیی چی بکه م

وهکو نهوان شار

بیرت دهکات.

کۆلان کۆلان و

دار بهدار

من زۆر ده میکه ده زانم

تۆ دلی هیچمان ناشکینی

بالنده ی میهره بانیت

بۆ هه موو دلّهکان دهفرینی

جار به جاریش

زۆر هینمی و

به ماچیکت من ددهوینی.

رهنگه هیشتا تیشکی خورت

بهر هیچ گولئی نه کهوتبوو
له سهر درمختی مالهوه
چوله که یهک نه نیشیت بی،
که مانیکی ماندوو و غریب
رای چله کاندم،
نوتهی حقیقه تیکی تال
به هاری عومری وهر اندم
کوا پینووسم؟
کوا تینووسم؟
خوم وون کردووه
چی بنووسم؟
له پیر، چاو هکانم کردهه ژین تاریک بوو
کهشتی هیوام
له دهریای مردنی گیر بوو
نومید دهر گاکه ی داخست و
نیدی بو من نه کرایهوه
درمختی ناو باخه که مان له ژیان توراو
گه لای سهوزی نه دایهوه
په نجره ی نازم ته لخ بوو
جاریکی تر نه سرایهوه
باوکه گیان!
نازانم که چون دلی هات
مردن توم لی بتورینی
مروقی، که هه موو بوونمه
له ناو ژیان دهری بینی

دوای تو له دهرگای مردنمدا

لهوئ نهبوو

تا روحي منيش دهر بينی

دوای ئهو روژه

که (با)ی مردن هات و

توی وهراند

تابلویهکم بو جوانی تو

بو ئارامیت

له ناو روحي خو ما نهخشاند.

ئییستاکه

که لهوینهکانا دهتیینم

دهر و مهوه جارای جاران،

که دهتخستمه باوهشی خوت و

فریت دهدام بهره و ئاسمان

بوکه شووشهت بو دههینام

دهتوت:

ئهمه دیاری تویه

دههاتیهوه بو مالهوه،

زوو دهتپرسی

ئهی کوا؟ لهکوئییه؟

وا بوکهکانم ههر ماون

تو وونیت و

ههر ئهوان دینمه بهرچاوم

که ههموو جاری

ماچت گهروهترین دیاری بوو

بو روژی له‌دایک بوونم

له‌م چند ساله‌ی

تو جیت هیشتووم

هه‌ست ده‌که‌م، که‌به‌بی بوونم

ته‌نیا نه‌روم که‌سی نییه

بیگری دستم

هیچ بووکه شووشه‌م نه‌ماوه و

له‌روژی له‌دایک بوونما

ده‌نگی هیچ ماچی نابیستم

له‌وکاته‌ی که‌ تو روشتووی

خو‌شی و مری له‌ سلیمانی

بولبوله‌که‌ت دوور رو‌یشت و

وازی هینا له‌ گورانی

گوله‌کان وشک بوون و

فری‌یان دا به‌رگی جوانی

منیش لیره

غهریبی رو‌حم ده‌خوات

کولانه‌کانی غوربه‌ت

زیندانیکن ریگه‌ ناده‌ن

ئیواره‌یه‌ک بگه‌مه‌ لات

شه‌که‌ت بوومه و

جار و بار

ده‌ست بو مرن در‌یژ نه‌که‌م

ئه‌لیم خواجه رو‌حم ده‌رکه

بهلکو به دیداری نهو بگهم
کات دهر وات و
دلّم له لیدان ناوهستی
کهس ناتوانی لهم زهمینه
بهخه یالیش وهکو تو بی و
تهوقه ی ئاسو ودهیم بو بهستی.

باوکه گیان، بیرت نهکه م
ماسی که دهر یا جیدیلی و
نهچینه که نار
که دهر یا بیری نهکات
تاو هکو بگهر یته وه
نهکا هاوار
شه پوله کان در نژتر نهکات
نهگاته لای
نهیوه رینی گولی مه حال
منیش دوا ی تو
هاوارم کرد
وهکو دهر یا
چاوه کانم بو کوچی تو
هینده ی ئاسمان گریا
بگهر یوه
که شتی هکی ریگا ویلم
مه هیله وون بم له زهر یا
باوکه گیان

دوای تو ژیان

هیچ خوشی تیدا نهماوه

لهو ژیانه

ئوهی که له لای من باوه

یادی تو به و

بری جاریش

تهنیا به کی قاچ شکاوه.

سوزی بابانی